ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 15ης Δεκεμβρίου 1994 *

Στην υπόθεση Τ-489/93,

Unifruit Hellas ΕΠΕ, εταιρία ελληνικού δικαίου, με έδρα την Αθήνα, εκπροσωπούμενη από τον Ηλία Σουφλερό, δικηγόρο Αθηνών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Aloyse May, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσα -ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Ξενοφώντα Γιαταγάνα, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής -εναγομένη,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, να ακυρωθούν ο κανονισμός (ΕΟΚ) 846/93 της Επιτροπής της 7ης Απριλίου 1993, περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς κατά την εισαγωγή μήλων καταγωγής Χιλής (ΕΕ L 88, σ. 30), και οι κανονισμοί (ΕΟΚ) 915/93, 1396/93 και 1467/93 της Επιτροπής, της 19ης Απριλίου 1993, της

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

7ης Ιουνίου 1993 και της 15ης Ιουνίου 1993, αντιστοίχως, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 846/93 (ΕΕ L 94, σ. 26, ΕΕ L 137, σ. 9, και ΕΕ L 144, σ. 11, αντιστοίχως), και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή σε καταβολή αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Biancarelli, Πρόεδρο, C. P. Briët και C. W. Bellamy, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 22ας Σεπτεμβρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς

1 Η διαφορά εντάσσεται στο νομικό πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) 1035/72 του Συμβουλίου, της 18ης Μαΐου 1972, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών (ΕΕ ειδ. εκδ. 03/007, σ. 250, όπως τροποποιήθηκε αργότερα κατ' επανάληψη, στο εξής: κανονισμός 1035/72), και αφορά, μεταξύ άλλων, τα μέτρα προστασίας που προβλέπει ο κανονισμός αυτός για τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες, δηλαδή την εξισωτική εισφορά και τα μέτρα διασφαλίσεως.

2 Η εξισωτική εισφορά αποσκοπεί στη διατήρηση ορισμένου επιπέδου τιμών για τα φρούτα και τα λαχανικά εντός της αγοράς της Κοινότητας. Προς τούτο, το άρθρο 23 του κανονισμού 1035/72 προβλέπει τον ετήσιο καθορισμό τιμής αναγωγής για κάθε προϊόν που διέπεται από την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των φρούτων και λαχανικών, «για την αποφυγή διαταραχών που δημιουργούνται από προσφορές προελεύσεως τρίτων χωρών σε μη κανονικές τιμές». Το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 ορίζει τα ακόλουθα: «Αν η τιμή εισόδου ενός εισαγομένου προϊόντος προελεύσεως τρίτης χώρας, διατηρείται επί δύο συνεχείς ημέρες αγοράς σε επίπεδο κατώτερο τουλάχιστον κατά 0,6 λογιστικές μονάδες [ECU] του επιπέδου της τιμής αναγωγής, καθιερώνεται, εκτός εξαιρετικής περιπτώσεως, εξισωτική εισφορά για την εν λόγω προέλευση. Η εισφορά αυτή ισούται με τη διαφορά μεταξύ της τιμής αναγωγής και του αριθμητικού μέσου όρου των δύο τελευταίων διαθεσίμων τιμών εισόδου για την προέλευση αυτή και καλείται στο εξής "μέση τιμή εισόδου". Η μέση τιμή εισόδου υπολογίζεται τότε κάθε ημέρα αγοράς για κάθε χώρα προελεύσεως μέχρι να καταργηθεί γι' αυτή τη χώρα προελεύσεως η εξισωτική εισφορά.» Η τιμή εισόδου την οποία αναφέρει η προπαρατεθείσα διάταξη ισούται, βάσει του άρθρου 24, παράγραφος 3, του ιδίου κανονισμού, με την τιμή της αγοράς των εισαγομένων προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών, η οποία υπολογίζεται βάσει του μέσου όρου των χαμηλοτέρων αντιπροσωπευτικών τιμών που διαπιστώνονται για το 30 % τουλάχιστον των ποσοτήτων της εν λόγω προελεύσεως που τίθενται σε εμπορία επί όλων των αντιπροσωπευτικών αγορών.

3 Η εξισωτική εισφορά, ίδιου ύψους για όλα τα κράτη μέλη, προστίθεται στους ισχύοντες δασμούς (άρθρο 25, παράγραφος 3, του κανονισμού 1035/72). Η εξισωτική εισφορά δεν τροποποιείται, «εφόσον η μεταβολή των στοιχείων υπολογισμού της δεν επιφέρει, μετά την πραγματική εφαρμογή της επί τρεις συνεχείς ημέρες αγοράς, τροποποίηση του ποσού της μεγαλύτερη από 1,2 ENM [ECU]», και καταργείται εάν, επί δύο συνεχείς ημέρες αγοράς, η τιμή εισόδου βρίσκεται σε επίπεδο τουλάχιστον ίσο με την τιμή αναγωγής (άρθρο 26, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72).

4 Όσον αφορά τα μέτρα διασφαλίσεως, το άρθρο 29, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1035/72 προβλέπει ότι «δύνανται να εφαρμοσθούν κατάλληλα μέτρα για τις συναλλαγές με τις τρίτες χώρες: αν μέσα στην Κοινότητα, συνεπεία των εισαγωγών ή των εξαγωγών, η αγορά ενός (...) προϊόντος υφίσταται ή απειλείται να υποστεί σοβαρές διαταραχές, οι οποίες θα ήταν

δυνατό να θέσουν σε κίνδυνο τους στόχους του άρθρου 39 της Συνθήκης». Τό άρθρο 29, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, επιτρέπει τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως — ως προς, μεταξύ άλλων, τα μήλα, — στην περίπτωση που «οι πράξεις αποσύρσεως ή αγοράς (...) αναφέρονται σε σημαντικές ποσότητες». Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2707/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972, περί καθορισμού των προϋποθέσεων εφαρμογής των μέτρων διασφαλίσεως στον τομέα των οπωροκηπευτικών (ΕΕ ειδ. εκδ. 03/008, σ. 217· στο εξής: κανονισμός 2707/72), προβλέπει ότι τα μέτρα διασφαλίσεως μπορούν να περιλαμβάνουν την αναστολή των εισαγωγών ή των εξαγωγών ή την είσπραξη φορολογικών επιβαρύνσεων κατά την εξαγωγή. Οσάκις συντρέχουν οι όροι της δεύτερης περιπτώσεως της παραγράφου 1 του άρθρου 29 του κανονισμού 1035/72, στα μέτρα μπορεί να περιλαμβάνεται «η αναστολή των εισαγωγών ή η είσπραξη ενός συμπληρωματικού ποσού ίσου με το 50 % της διαφοράς μεταξύ της τιμής βάσεως και (του ανωτάτου ορίου της τιμής αποσύρσεως). Το συμπληρωματικό αυτό ποσό προστίθεται στους δασμούς και, κατά περίπτωση, στις εξισωτικές εισφορές, οι οποίες ενδεχομένως καθορίζονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 25 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1035/72».

5 Τέλος, το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72 ορίζει ότι τα μέτρα διασφαλίσεως «λαμβάνουν υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων κατά τη διάρκεια της διαμετακομίσεώς τους προς την Κοινότητα. Δύνανται να αναφέρονται μόνο σε προϊόντα που προέρχονται από τρίτες χώρες ή που προορίζονται γι' αυτές. Δύνανται να περιορισθούν σε προϊόντα ορισμένων προελεύσεων, καταγωγών, προορισμών, ποιοτήτων και ορισμένων μεγεθών ή ομάδων ποικιλιών.»

6 Στις 19 Φεβρουαρίου 1993 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 384/93 για τη θέσπιση ειδικών μέτρων επιτήρησης κατά την εισαγωγή μήλων τρίτων χωρών (ΕΕ L 43, σ. 33· στο εξής: κανονισμός 384/93). Ο κανονισμός αυτός βασίζεται στο άρθρο 29 του κανονισμού 1035/72. Βάσει του άρθρου 1 του κανονισμού 384/93, η ελεύθερη κυκλοφορία μήλων στην Κοινότητα πριν από την 1η Σεπτεμβρίου 1993 προϋποθέτει την προσκόμιση πιστοποιητικού εισαγωγής. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού ορίζει, αφενός, ότι η έκδοση του πιστοποιητικού αυτού προϋποθέτει τη σύσταση εγγυήσεως 1,5 ECU ανά 100 χιλόγραμμα καθαρού βάρους και, αφετέρου, ότι η εγγύηση παρακρατείται εν όλω ή εν μέρει αν, κατά τη διάρκεια ισχύος του πιστοποιητικού, δεν πραγματοποιηθεί ή πραγματοποιηθεί μόνο εν μέρει η ελεύθερη κυκλοφορία των ποσοτήτων που αναφέρονται στο πιστοποιητικό.

7 Στις 7 Απριλίου 1993 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 846/93, περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς κατά την εισαγωγή μήλων καταγωγής Χιλής (ΕΕ L 88, σ. 30· στο εξής: κανονισμός 846/93). Ο κανονισμός αυτός, ο οποίος παραπέμπει ρητώς στο άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, καθόρισε την εισφορά σε 1,84 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα καθαρού βάρους. Ο κανονισμός 846/93 άρχισε να ισχύει στις 9 Απριλίου 1993.

8 Η εξισωτική εισφορά τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 915/93, 1396/93 και 1467/93 της Επιτροπής, της 19ης Απριλίου 1993, της 7ης Ιουνίου 1993 και της 15ης Ιουνίου 1993 αντιστοίχως, για τροποποίηση του κανονισμού 846/93 περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς κατά την εισαγωγή μήλων καταγωγής Χιλής (ΕΕ L 94, σ. 26, ΕΕ L 137, σ. 9, ΕΕ L 144, σ. 11, αντιστοίχως, στο εξής: κανονισμός 915/93, κανονισμός 1396/93 και κανονισμός 1467/93).

Πραγματικά περιστατικά της διαφοράς και διαδικασία

9 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα) έχει ως κύρια δραστηριότητα τις εισαγωγές και εξαγωγές φρούτων και λαχανικών. Στις αρχές του 1993 αγόρασε από δύο εταιρίες εγκατεστημένες στη Χιλή περίπου 2 εκατομμύρια χιλιόγραμμα μήλων.

10 Τα μήλα φορτώθηκαν σε δύο πλοία στο λιμάνι Valparaiso (Χιλή), προκειμένου να μεταφερθούν στην Ελλάδα. Κατά την προσφεύγουσα, το πρώτο πλοίο αναχώρησε από τη Χιλή στις 25 Μαρτίου 1993 και έφτασε στην Ελλάδα στις 18 Απριλίου 1993· το δεύτερο αναχώρησε από τη Χιλή στις 13 Απριλίου 1993 και έφτασε στην Ελλάδα στις 6 Μαΐου 1993.

11 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι έχει υποβάλει από τις 18 Μαρτίου 1993 αιτήσεις στον ελληνικό οργανισμό παρεμβάσεως για την έκδοση πιστοποιητικών

εισαγωγής. Στα εισαχθέντα από την προσφεύγουσα μήλα επιβλήθηκε η εξισωτική εισφορά την οποία καθιέρωσε ο κανονισμός 846/93, της 7ης Απριλίου 1993, όπως έχει τροποποιηθεί με τους κανονισμούς 915/93, 1396/93 και 1467/93.

12 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιουνίου 1993.

13 Με διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 1993, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, περί τροποποιήσεως της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21).

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, ωστόσο, την προσφεύγουσα να απαντήσει σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις.

15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1994.

Αιτήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει άκυρους, άλλως ανίσχυρους ως προς την προσφεύγουσα, τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 846/93, 915/93, 1396/93 και 1467/93·

— να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα να αποζημιώσει την προσφεύγουσα πλήρως για όλες τις ζημίες (θετικές και αποθετικές) που υπέστη ή θα υποστεί λόγω των παράνομων ρυθμίσεων των ως άνω κανονισμών και οποιωνδήποτε αποφάσεων ή πράξεων έχουν εκδοθεί ή θα εκδοθούν σε εφαρμογή τους και να καθορίσει το ύψος της αποζημιώσεως, το οποίο θα περιλαμβάνει τόσο την ήδη επελθούσα ζημία, που εκτιμάται σε 104 614 783 δραχμές, συν τους νόμιμους δικαιοπρακτικούς τόκους, όσο και τη ζημία που θα επέλθει από τις παράνομες και ζημιογόνες ενέργειες της Επιτροπής, το ακριβές ύψος της οποίας επιφυλάσσεται η προσφεύγουσα να προσδιορίσει στο μέλλον, και να επιδικάσει την ως άνω αποζημίωση εντόκως με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας από την κατάθεση της αγωγής·

— να διατάξει οποιοδήποτε άλλο μέτρο κρίνει αναγκαίο ή ενδεδειγμένο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως απαράδεκτα τόσο το αίτημα ακυρώσεως όσο και το αίτημα αποζημιώσεως·

— επικουρικώς, να απορρίψει τα δύο αιτήματα ως αβάσιμα·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Όσον αφορά τα αιτήματα που βασίζονται στο άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΟΚ

18 Η Επιτροπή φρονεί ότι το αίτημα ακυρώσεως των κανονισμών 846/93, 915/93, 1396/93 και 1467/93 είναι προδήλως απαράδεκτο, λόγω του ότι οι επίδικες πράξεις είναι κανονισμοί γενικής ισχύος, οι οποίοι αφορούν το σύνολο των εμπόρων νωπών φρούτων της Κοινότητας. Η Επιτροπή, η οποία επισημαίνει ότι οι εξισωτικές εισφορές επιβάλλονται κατά οιονεί μαθηματικό τρόπο, οσάκις η τιμή αναγωγής διαμορφώνεται σε ορισμένο επίπεδο σε σχέση με τις αντιπροσωπευτικές αγορές, φρονεί ότι, εν πάση περιπτώσει, οι επίδικες πράξεις δεν αφορούν άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα.

19 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι επίδικοι κανονισμοί την αφορούν άμεσα και ατομικά, καθόσον υποχρεώνουν τις εθνικές αρχές να επιβάλλουν εξισωτική εισφορά για τα εν λόγω προϊόντα, χωρίς να τους αφήνουν περιθώριο εκτιμήσεως. Επιπλέον, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990 επί της υποθέσεως C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2477) υποστηρίζει ότι οι επίδικοι κανονισμοί την αφορούν ατομικά, λόγω του ότι υπάγεται σε μια περιορισμένη κατηγορία εισαγωγέων επαρκώς προσδιορισμένη σε σχέση με άλλους εισαγωγείς, διότι τα μήλα που αγοράστηκαν από τη χιλιανή αγορά είχαν υπαχθεί στα μέτρα επιτηρήσεως που είχε θεσπίσει ο κανονισμός 384/93 και επιπλέον βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα.

20 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, όπως προκύπτει από παγία νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 6), το άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, όπως ίσχυε κατά την ημερομηνία καταθέσεως της προσφυγής-αγωγής, «εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε από ιδιώτη από την προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη

πράξη, αν και έχει εκδοθεί υπό τη μορφή κανονισμού, συνιστά στην πραγματικότητα απόφαση, η οποία αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά». Όπως υπενθύμισε το Πρωτοδικείο με τη διάταξη της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-476/93, FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19), «σκοπός της διατάξεως αυτής είναι ιδίως να εμποδίζει τα κοινοτικά θεσμικά όργανα να αποκλείουν, απλώς και μόνο επιλέγοντας τη μορφή του κανονισμού, τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν προσφυγές κατά αποφάσεων που τους αφορούν άμεσα και ατομικά» (βλ. επίσης τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980, 789/79 και 790/79, Calpak κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, σκέψη 7, και την προπαρατεθείσα απόφαση Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, σκέψη 6).

21 Από παγία νομολογία προκύπτει επίσης ότι αυτή καθαυτή η δυνατότητα επακριβούς, κατά το μάλλον ή ήττον, προσδιορισμού του αριθμού ή και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή μια πράξη σε δεδομένη στιγμή δεν αναιρεί τον κανονιστικό χαρακτήρα της πράξεως αυτής, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, την οποία καθορίζει η πράξη σε σχέση με τον σκοπό της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 301, σκέψη 11, της 5ης Μαΐου 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, σκέψη 23, της 16ης Μαρτίου 1978, 123/77, Unicme κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1978, σ. 301, σκέψη 16, Calpak κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 9, της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, 242/81, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3213, σκέψη 7, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 8, της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 25, της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3177, σκέψη 17, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 18· διάταξη FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 19). Προκειμένου να θεωρηθεί ότι μια πράξη γενικής ισχύος εκδοθείσα από κοινοτικό θεσμικό όργανο αφορά άμεσα και ατομικά κάποιους επιχειρηματίες, πρέπει να θίγει τη νομική τους θέση λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με τον αποδέκτη (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και Codorniu κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 20· διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1993, C-257/93, Van Parijs κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3335, σκέψη 9· διάταξη FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 20).

22 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 846/93, περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς κατά την εισαγωγή μήλων προελεύσεως Χιλής, καθώς και ορισμένων μεταγενεστέρων κανονισμών, που τροποποίησαν το ποσό της εισφοράς.

23 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι επίδικοι κανονισμοί, οι οποίοι επιβάλλουν εξισωτική εισφορά κατά την εισαγωγή μήλων καταγωγής Χιλής, δεν αφορούν την προσφεύγουσα ειδικώς αλλά μόνον υπό την αντικειμενική της ιδιότητα του εισαγωγέα μήλων Χιλής, όπως ακριβώς και κάθε άλλον επιχειρηματία που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση.

24 Αν και η προσφεύγουσα, αναφερόμενη στην προπαρατεθείσα απόφαση Sofrimport κατά Επιτροπής, υποστηρίζει ότι εξατομικεύεται επαρκώς από το γεγονός ότι τα προϊόντα της βρίσκονταν ήδη υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο της θεσπίσεως της εξισωτικής εισφοράς με τους επίδικους κανονισμούς, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, στην προπαρατεθείσα υπόθεση Sofrimport κατά Επιτροπής, η εταιρία αυτή είχε ζητήσει, μεταξύ άλλων, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 962/88 της Επιτροπής, της 12ης Απριλίου 1988, για την αναστολή της εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για τα επιτραπέζια μήλα καταγωγής Χιλής, καθώς και την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 984/88 της Επιτροπής, της 14ης Απριλίου 1988, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 962/88 (ΕΕ L 95, σ. 10, και ΕΕ L 98, σ. 37, αντιστοίχως). Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο διαπίστωσε, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα βρισκόταν στην κατάσταση που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72, το οποίο επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη, όταν θεσπίζει τέτοια μέτρα, την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων που βρίσκονται υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα. Επομένως, οι εισαγωγείς των οποίων τα προϊόντα βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά την έκδοση του κανονισμού αποτελούσαν, κατά το Δικαστήριο, μια περιορισμένη και κλειστή ομάδα επαρκώς προσδιορισμένη σε σχέση με κάθε άλλον εισαγωγέα μήλων Χιλής. Το Δικαστήριο διαπίστωσε, δεύτερον, ότι, εφόσον το προαναφερθέν άρθρο 3 παρείχε ειδική προστασία στους εισαγωγείς αυτούς, οι εισαγωγείς αυτοί έπρεπε να έχουν τη δυνατότητα να αξιώνουν την παροχή της προστασίας αυτής και να υποβάλουν προς τούτο αίτηση παροχής δικαστικής προστασίας. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε ότι η προσφυγή ακυρώσεως της Sofrimport ήταν παραδεκτή, καθόσον έβαλλε κατά της εφαρμογής των μέτρων διασφαλίσεως επί των υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα προϊόντων.

25 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι εισαγωγείς των οποίων τα προϊόντα βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 846/93 περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς, αποτελούσαν επίσης κλειστό κύκλο προσώπων, τα οποία μπορούσαν να εξατομικευτούν κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως. Ωστόσο, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα νομολογία (βλ. σημείο 21), το γεγονός αυτό και μόνον δεν αρκεί, προκειμένου να θεωρηθεί ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά ατομικώς τους επιχειρηματίες αυτούς. Συγκεκριμένα, προκειμένου να κριθεί παραδεκτό το παρόν αίτημα ακυρώσεως, πρέπει επίσης, σύμφωνα με τα κριτήρια που διατυπώθηκαν στην υπόθεση Sofrimport κατά Επιτροπής, η κανονιστική ρύθμιση περί καθιερώσεως εξισωτικών εισφορών να επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη της την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα.

26 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ούτε το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, το οποίο προβλέπει την καθιέρωση εξισωτικής εισφοράς, εφόσον πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις, ούτε καμία άλλη διάταξη σχετική με την εξισωτική εισφορά — αντιθέτως προς τα προβλεπόμενα από το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72 για τα μέτρα διασφαλίσεως —, επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη της την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα, οσάκις εκδίδει κανονισμό που καθιερώνει εξισωτική εισφορά.

27 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ούτε το γεγονός ότι τα μήλα που αγόρασε η προσφεύγουσα υπήχθησαν στα μέτρα επιτηρήσεως του κανονισμού 384/93 είναι ικανό να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα σε σχέση με κάθε άλλον εισαγωγέα μήλων. Επισημαίνεται συναφώς ότι τα μέτρα που θεσπίζει ο κανονισμός 384/93, του οποίου η νομιμότητα δεν αμφισβητείται εν προκειμένω, αποσκοπούσαν στην επιτήρηση κάθε εισαγωγής μήλων στην Κοινότητα, ανεξαρτήτως προελεύσεως, και, κατά συνέπεια, θίγουν την προσφεύγουσα όπως ακριβώς και κάθε άλλον εισαγωγέα μήλων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν έχει δικαίωμα να ισχυρίζεται ότι, ακριβώς λόγω της εφαρμογής των μέτρων επιτηρήσεως του κανονισμού 384/93, οι κανονισμοί που θεσπίζουν και τροποποιούν την εξισωτική εισφορά θίγουν τη νομική της κατάσταση όπως θα θιγόταν η κατάσταση του αποδέκτη ατομικής αποφάσεως.

28 Συνεπώς, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι τα προϊόντα της προσφεύγουσας βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 846/93, το γεγονός αυτό δεν θα σήμαινε ωστόσο ότι ο κανονισμός αυτός ή οι άλλοι εκδοθέντες στη συνέχεια κανονισμοί που τροποποίησαν τον κανονισμό 846/93 αφορούν ατομικώς την προσφεύγουσα.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξακριβωθεί αν οι επίδικοι κανονισμοί αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη, καθόσον αφορά την ακύρωση των κανονισμών 846/93, 915/93, 1396/93 και 1467/93.

Όσον αφορά τα αιτήματα που βασίζονται στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης ΕΟΚ

30 Η Επιτροπή φρονεί ότι τα αιτήματα αποζημιώσεως είναι προδήλως απαράδεκτα, διότι συνδέονται στενά με τα αιτήματα ακυρώσεως των επιδίκων κανονισμών.

31 Επισημαίνεται συναφώς ότι η αγωγή αποζημιώσεως αποτελεί αυτοτελές ένδικο βοήθημα, που επιτελεί δική του λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των ενδίκων βοηθημάτων που προβλέπει η Συνθήκη (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψη 32). Από τη νομολογία περί του αυτοτελούς χαρακτήρα του αιτήματος αποζημιώσεως προκύπτει ότι η αναγνώριση του απαραδέκτου του αιτήματος ακυρώσεως δεν συνεπάγεται αυτομάτως το απαράδεκτο του αιτήματος αποζημιώσεως (βλ. διάταξη Van Parjis κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 14).

32 Συνεπώς το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί επί του αιτήματος να υποχρεωθεί η Κοινότητα να αποκαταστήσει τη βλάβη την οποία η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως των επιδίκων κανονισμών.

Επί της ουσίας

Εισαγωγικές σκέψεις

33 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι πράξεις και παραλείψεις επί των οποίων στηρίζονται οι λόγοι ακυρώσεώς της συνιστούν πταίσματα της Επιτροπής, τα οποία της προκάλεσαν σοβαρή ζημία, της οποίας ζητεί την αποκατάσταση. Με τα αιτήματα της προσφυγής-αγωγής της, η προσφεύγουσα εκτίμησε τη ζημία που υπέστη σε 104 614 783 δραχμές (δρχ.), και ζήτησε επιπλέον τους δικαιοπρακτικούς και νομίμους τόκους από την κατάθεση της προσφυγής-αγωγής.

34 Παρατηρείται, κατ' αρχάς, ότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε έξι λόγους για την στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72· ο δεύτερος αφορά κατάχρηση εξουσίας· ο τρίτος στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας των επιδίκων πράξεων· ο τέταρτος στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας· ο πέμπτος στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως· ο έκτος, τέλος, στην παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

35 Επισημαίνεται κατόπιν ότι οι πράξεις οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα, της προκάλεσαν τη ζημία είναι κανονιστικές πράξεις. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί συναφώς ότι, κατά παγία νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας εξαιτίας κανονιστικής πράξεως η οποία ενέχει επιλογές οικονομικής πολιτικής δεν γεννάται παρά μόνον αν συντρέχει αρκούντως κατάφωρη παράβαση υπέρτερου κανόνα δικαίου, ο οποίος προστατεύει τους ιδιώτες (αποφάσεις του Δικαστηρίου της

2ας Ιουνίου 1976, 56/74 έως 60/74, Kampffmeyer κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 291, σκέψη 13, της 25ης Μαΐου 1978, 83/76 και 94/76, 4/77, 15/77 και 40/77, HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 381, σκέψη 4, της 4ης Οκτωβρίου 1979, 238/78, Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/ΙΙ, σ. 451, σκέψη 9).

36 Δεδομένου ότι η εξισωτική εισφορά καθιερώνεται με κανονιστική πράξη η οποία ενέχει επιλογές οικονομικής πολιτικής, το βάσιμο της παρούσας προσφυγής-αγωγής πρέπει να κριθεί με γνώμονα τις προϋποθέσεις αυτές. Από την άποψη αυτή, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσο έκαστος των λόγων ακυρώσεως στηρίζεται στην παράβαση υπερτέρου κανόνα που προστατεύει τους ιδιώτες.

37 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, αντλούμενος από την παράβαση του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, αναλύεται σε δύο σκέλη: πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα μήλα Χιλής στα οποία επιβλήθηκε η εξισωτική εισφορά ήταν ανώτερης ποιότητας από τα μήλα για τα οποία είχε υπολογιστεί η τιμή αναγωγής και ότι, συνεπώς, η Επιτροπή υπέπεσε σε σοβαρό και πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως θεσπίζοντας εξισωτική εισφορά. Δεδομένου ότι με το πρώτο αυτό σκέλος του λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα περιορίζεται κατ' ουσίαν στην επίκληση προδήλου σφάλματος εκτιμήσεως, στο οποίο υπέπεσε, κατ' αυτήν, η Επιτροπή ως προς την ποιότητα των εισαγομένων μήλων Χιλής, χωρίς να συνάγει άμεσα από το πρόδηλο αυτό σφάλμα παράβαση υπερτέρου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες, το σκέλος αυτό του λόγου ακυρώσεως, η βασιμότητα του οποίου άλλωστε ουδόλως αποδεικνύεται από τα έγγραφα της δικογραφίας, δεν είναι ικανό να θεμελιώσει εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας.

38 Το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως αντλείται από το ότι ο κανονισμός 846/93 έπρεπε να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων που βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα κατά τον χρόνο εκδόσεώς του.

39 Το Πρωτοδικείο κρίνει, αντιθέτως, ότι μόνον το δεύτερο αυτό σκέλος, το οποίο εξάλλου συγχέεται με τον έκτο λόγο του οποίου γίνεται επίκληση εν προκειμένω, αφορά παράβαση υπέρτερου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους

ιδιώτες, δηλαδή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1975, 74/74, CNTA κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 157, σκέψη 44, Sofrimport κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 26, και της 19ης Μαΐου 1992, C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3061, σκέψη 15).

40 Ως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από κατάχρηση εξουσίας, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η κατάχρηση εξουσίας την οποία τελεί κοινοτικό θεσμικό όργανο, εν προκειμένω η Επιτροπή, κατά την έκδοση κανονιστικής πράξεως, είναι ικανή να θεμελιώσει την εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουνίου 1990, C-119/88, AERPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2189, σκέψη 19).

41 Ως προς τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από την έλλειψη αιτιολογίας των επιδίκων πράξεων, αποτελεί παγία νομολογία ότι η έλλειψη αιτιολογίας κανονιστικής πράξεως δεν είναι ικανή να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 2885, σκέψη 14, και AERPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 20). Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, από την εξέταση των αιτιολογικών σκέψεων των επιδίκων κανονισμών προκύπτει ότι οι κανονισμοί αυτοί είναι αρκούντως αιτιολογημένοι, από την άποψη των προϋποθέσεων του άρθρου 190 της Συνθήκης.

42 Όσον αφορά τους άλλους λόγους ακυρώσεως που επικαλείται η προσφεύγουσα, επισημαίνεται ότι, κατά παγία νομολογία, αφορούν όλοι την παράβαση υπερτέρου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες. Τούτο ισχύει για τον τέταρτο λόγο, αντλούμενο από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1987, 281/84, Zuckerfabrik Bedburg κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 49), για τον πέμπτο λόγο, στηριζόμενο στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως (απόφαση HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 5), και για τον έκτο λόγο, στηριζόμενο στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ. αποφάσεις Sofrimport κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 26, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 15, και CNTA κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 44).

43 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξετάσει τους λόγους ακυρώσεως της προσφεύγουσας που αντλούνται από α) την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, β) την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας γ) την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και δ) την κατάχρηση εξουσίας.

Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

44 Με τον πρώτο και τον έκτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η προσφεύγουσα, προκειμένου να αποδείξει την παραβίαση της αρχής αυτής, προβάλλει κατ' ουσίαν τέσσερα επιχειρήματα.

45 Πρώτον, φρονεί ότι ο στόχος τόσο της επιφυλάξεως περί «εξαιρετικής περιπτώσεως» που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 όσο και του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72, που πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν εν προκειμένω, είναι να προστατευθούν οι κοινοτικοί εισαγωγείς των προϊόντων που αφορούν οι προαναφερθέντες κανονισμοί από τα δυσμενή αποτελέσματα των μέτρων που ενδέχεται να λάβουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Κατά την προσφεύγουσα, η επιβολή εξισωτικής εισφοράς στους επιχειρηματίες τα προϊόντα των οποίων βρίσκονται υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα συνιστά επομένως πράξη της Επιτροπής αντίθετη προς την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

46 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η θέσπιση ειδικών μέτρων επιτηρήσεως, παράλληλα με τη σύσταση εγγυήσεως, την οποία προέβλεπε ο κανονισμός 384/93, συνιστούσε ήδη ένα πρώτο μέτρο διασφαλίσεως, το οποίο, από την ίδια του τη φύση, απέκλειε την επιβολή εξισωτικής εισφοράς στις επιχειρή-

σεις οι οποίες υποβλήθηκαν στο μέτρο αυτό οικειοθελώς και καλόπιστα. Κατά την προσφεύγουσα, η επιβολή εξισωτικής εισφοράς ήταν απρόβλεπτη, δεδομένου ότι καταλήγει στο εξής παράδοξο αποτέλεσμα: σε περίπτωση μη εισαγωγής των εμπορευμάτων, ο εισαγωγέας κινδυνεύει να απολέσει την προβλεπόμενη από τον κανονισμό 384/93 ασφάλεια, ενώ σε περίπτωση εισαγωγής υφίσταται την επιβολή εξισωτικής εισφοράς, ακόμη και αν δεν συντρέχει πταίσμα του, το οποίο θα δικαιολογούσε την επιβολή αυτή.

47 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός επίσης ότι η τιμή εισόδου των προϊόντων της υπερέβαινε κατά 40 % έως 63 % το επίπεδο της τιμής αναγωγής καθιστούσε εντελώς απίθανη την επιβολή εξισωτικής εισφοράς.

48 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι στις 20 Δεκεμβρίου 1990 συνήφθη συμφωνία-πλαίσιο για τη συνεργασία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Χιλής (ΕΕ 1991, L 79, σ. 1) δημιούργησε ένα τέτοιο κλίμα εμπιστοσύνης μεταξύ Κοινότητας και Χιλής που καθιστούσε αδύνατη τη λήψη μονομερών μέτρων χωρίς προηγούμενη συνεννόηση.

49 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επιφύλαξη περί «εξαιρετικής περιπτώσεως», την οποία διαλαμβάνει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, αφορά μόνον τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα αριθμητικά στοιχεία θα έπρεπε να συνεπάγονται την επιβολή εξισωτικής εισφοράς, πλην όμως ο όγκος των σχετικών συναλλαγών είναι τόσο ασήμαντος, ώστε δεν είναι αναγκαία η επιβολή αυτή. Πάντως, κατά την Επιτροπή, δεν μπορεί να εφαρμοστεί η επιφύλαξη αυτή για τα μήλα Χιλής, ενόψει του σημαντικού όγκου των εισαγωγών των μήλων αυτών.

50 Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να βασιστεί στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, εάν της είχε επιβληθεί μέτρο διασφαλίσεως το οποίο δεν προέβλεπε εξαίρεση για τα υπό διαμετακόμιση προϊόντα. Στην παρούσα περίπτωση, ωστόσο, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι πρόκειται περί ρυθμιστικού μέτρου παγίας εφαρμογής, το οποίο προκύπτει από την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών, και όχι περί μέτρου διασφαλίσεως, το οποίο αποτελεί εξαιρετικό

μέτρο, λαμβανόμενο υπό επείγουσες συγκυριακές συνθήκες. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ενδεχόμενη εξαίρεση των υπό διαμετακόμιση εμπορευμάτων θα αφαιρούσε από το μέτρο που θεσπίζει εξισωτική εισφορά και αποτελεί ρυθμιστικό μέτρο της αγοράς των οπωροκηπευτικών κάθε χρησιμότητα και κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα. Τέλος, η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της εμπορικής συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Χιλής, αφενός, και της παρούσας διαφοράς, αφετέρου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

51 Από παγία νομολογία προκύπτει ότι κάθε επιχειρηματίας στον οποίο ένα θεσμικό όργανο δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες έχει τη δυνατότητα επικλήσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Ωστόσο, όταν ένας συνετός και νουνεχής επιχειρηματίας είναι σε θέση να προβλέψει τη θέσπιση ενός κοινοτικού μέτρου ικανού να θίξει τα συμφέροντά του, δεν μπορεί να επικαλεστεί την εν λόγω αρχή, όταν το μέτρο αυτό θεσπιστεί (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1978, 78/77, Lührs, Συλλογή τόμος 1978, σ. 71, σκέψη 6, της 11ης Μαρτίου 1987, 265/85, Van den Bergh en Jurgens κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 1155, σκέψη 44).

52 Πρέπει συνεπώς να εξετασθεί αν ένας συνετός και νουνεχής επιχειρηματίας μπορούσε να προβλέψει, στην αρχή του έτους 1993, την καθιέρωση εξισωτικής εισφοράς επί των μήλων Χιλής.

53 Υπενθυμίζεται ότι, όταν η Επιτροπή διαπιστώνει ότι επί δύο συνεχείς ημέρες αγοράς η τιμή εισόδου των μήλων προελεύσεως τρίτων χωρών είναι κατώτερη από την τιμή αναγωγής κατά τουλάχιστον 0,6 ECU, καθιερώνει, όπως προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, εξισωτική εισφορά για τα επίμαχα προϊόντα. Ενόψει του ότι η εφαρμογή της διατάξεως αυτής είναι αυτόματη, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει κανονικά να θεωρείται ότι ένας συνετός και νουνεχής επιχειρηματίας είναι σε θέση να προβλέψει τη θέσπιση εξισωτικής εισφοράς επί των προϊόντων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1035/72.

54 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, η οποία φρονεί ότι η κατάστασή της εμπίπτει στην «εξαιρετική περίπτωση» που προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, το οποίο αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στην απαλλαγή από κάθε εξισωτική εισφορά των προϊόντων υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72 προβλέπει τα εξής: «Αν η τιμή εισόδου ενός εισαγομένου προϊόντος προελεύσεως τρίτης χώρας διατηρείται επί δύο συνεχείς ημέρες αγοράς σε επίπεδο κατώτερο τουλάχιστον κατά 0,6 ECU του επιπέδου της τιμής αναγωγής, καθιερώνεται, εκτός εξαιρετικής περιπτώσεως, εξισωτική εισφορά για την εν λόγω προέλευση.» Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η επιφύλαξη περί «εξαιρετικής περιπτώσεως» έχει την έννοια ότι αναφέρεται αποκλειστικά σε καταστάσεις στις οποίες η Επιτροπή αποφασίζει να μην καθιερώσει εξισωτική εισφορά, αν και πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την καθιέρωση της εισφοράς αυτής. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα, όταν καθιερώνει εξισωτική εισφορά, να απαλλάσσει από την εισφορά αυτή ορισμένα προϊόντα, όπως τα προϊόντα υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα.

55 Συνεπώς, η επιφύλαξη της περί «εξαιρετικής περιπτώσεως», την οποία προβλέπει το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, δεν ήταν ικανή να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι δεν θα επιβαλλόταν εξισωτική εισφορά στα προϊόντα της, τα οποία βρίσκονταν, καθ' υπόθεση, υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα.

56 Κατόπιν, πρέπει να εξακριβωθεί αν, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72, το οποίο επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση, προκειμένου να προστατεύσει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των επιχειρηματιών (απόφαση Sofrimport κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 26), να λαμβάνει υπόψη, κατά τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως, την ιδιαίτερη κατάσταση των προϊόντων υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα, πρέπει να εφαρμόζεται κατ' αναλογίαν στους κανονισμούς που καθιερώνουν εξισωτική εισφορά.

57 Από παγία νομολογία (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1978, 6/78, Union française des céréales, Συλλογή τόμος 1978, σ. 545, σκέψη 4, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, 165/84, Krohn, Συλλογή 1985, σ. 3997, σκέψη 14) προκύπτει ότι οι επιχειρηματίες μπορούν να επικαλεστούν την «κατ' αναλογίαν εφαρ-

μογή» ενός κανονισμού ο οποίος κανονικά δεν εφαρμόζεται στην περίπτωσή τους, αν αποδείξουν ότι το νομικό καθεστώς στο οποίο υπάγονται αφενός παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με αυτό, την κατ' αναλογία εφαρμογή του οποίου ζητούν, και αφετέρου εμφανίζει κενό που είναι ασυμβίβαστο με κάποια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου και που μπορεί να καλυφθεί με την εν λόγω κατ' αναλογία εφαρμογή.

58 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, προκειμένου οι διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72 να έχουν κατ' αναλογίαν εφαρμογή στο πλαίσιο του άρθρου 25 του κανονισμού 1035/72, θα πρέπει, πρώτον, η εξισωτική εισφορά να παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με τα μέτρα διασφαλίσεως.

59 Παρατηρείται συναφώς ότι το άρθρο 29, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1035/72 προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι μέτρα διασφαλίσεως μπορούν να θεσπίζονται, «αν μέσα στην Κοινότητα, συνεπεία των εισαγωγών ή των εξαγωγών, η αγορά ενός (...) προϊόντος υφίσταται ή απειλείται να υποστεί σοβαρές διαταραχές, οι οποίες θα ήταν δυνατό να θέσουν σε κίνδυνο τους στόχους του άρθρου 39 της Συνθήκης». Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2707/72 προβλέπει ότι, όταν ανακύπτει τέτοια κατάσταση, το μέτρο που μπορεί να λάβει η Επιτροπή είναι η «αναστολή των εισαγωγών». Όταν ανακύπτει η κατάσταση την οποία προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, δηλαδή όταν οι πράξεις αποσύρσεως ή αγοράς μήλων αφορούν σημαντικές ποσότητες, η Επιτροπή μπορεί, δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 2707/72, να προβεί στην «αναστολή των εισαγωγών ή (στην) είσπραξη συμπληρωματικού ποσού ίσου με το 50 % της διαφοράς μεταξύ της τιμής βάσεως και (του ανωτάτου ορίου της τιμής αποσύρσεως)».

60 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η υποχρέωση την οποία επιβάλλει στην Επιτροπή το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72, δηλαδή η υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη, κατά τη θέπιση των μέτρων διασφαλίσεως, τα προϊόντα υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα, δικαιολογείται από το γεγονός ότι τα μέτρα διασφαλίσεως, όπως προκύπτει σαφώς από το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2707/72, αφορούν κατ' ουσίαν την αναστολή των εισαγωγών ορισμένου προϊόντος στην Κοινότητα. Οι προσβαλλόμενοι στην προπαρατεθείσα υπόθεση Sofrimport κατά Επιτροπής κανονισμοί π.χ. ανέστελλαν τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής για τα μήλα Χιλής. Συνεπώς, η κατά το άρθρο

3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72 υποχρέωση αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των επιχειρηματιών ότι δεν θα εμποδιστεί η εισαγωγή στο κοινοτικό έδαφος των ήδη ευρισκομένων υπό διαμετακόμιση προς την Κοινότητα προϊόντων τους.

61 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αντιθέτως, η εξισωτική εισφορά δεν μπορεί να εμποδίσει τον επιχερηματία να εισαγάγει στην κοινοτική αγορά τα προϊόντα στα οποία επιβλήθηκε εξισωτική εισφορά. Επομένως, η εξισωτική εισφορά — αντιθέτως προς τα μέτρα διασφαλίσεως που προβλέπει ο κανονισμός 2707/72 για την αντιμετώπιση σοβαρών διαταραχών λόγω των εισαγωγών — δεν έχει σκοπό να εμποδίσει την πώληση των μη κοινοτικών προϊόντων στην κοινοτική αγορά, αλλά αποσκοπεί αποκλειστικά στην προστασία του επιπέδου των τιμών στην αγορά αυτή, επαναφέροντας γενικώς την τιμή εισόδου στο επίπεδο της τιμής αναγωγής.

62 Ενόψει του γεγονότος ότι η εξισωτική εισφορά δεν παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με τα μέτρα διασφαλίσεως, το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72 δεν μπορεί συνεπώς να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν επί μέτρου που καθιερώνει εξισωτική εισφορά.

63 Ως προς το επιχείρημα ότι ο κανονισμός 384/93, για τη θέπιση ειδικών μέτρων επιτηρήσεως και τη σύσταση εγγυήσεως, συνιστούσε ήδη ένα πρώτο μέτρο διασφαλίσεως, το οποίο, από την ίδια του τη φύση, απέκλειε την επιβολή εξισωτικής εισφοράς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 2707/72 αναφέρει ρητώς την επιβολή μέτρου διασφαλίσεως, το οποίο προστίθεται, «κατά περίπτωση, στις εξισωτικές εισφορές οι οποίες ενδεχομένως καθορίζονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 25 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1035/72». Εφόσον η εξισωτική εισφορά και το μέτρο διασφαλίσεως αποτελούν δύο μέτρα, η συνύπαρξη των οποίων προβλέπεται ρητώς από τον κανονισμό 2707/72, η προσφεύγουσα δεν δικαιούται να ισχυρίζεται ότι η θέσπιση ενός μέτρου διασφαλίσεως της δημιούργησε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι δεν θα καθιερωνόταν πλέον εξισωτική εισφορά, ακόμη και αν γίνει δεκτό, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα είχε συστήσει εγγύηση πριν από την έκδοση του κανονισμού 846/93, πράγμα το οποίο δεν αποδείχθηκε βάσει των εγγράφων της δικογραφίας.

64 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η τιμή εισόδου των εισαγομένων από την προσφεύγουσα προϊόντων υπερέβαινε κατά 40 % έως 63 % το επίπεδο της τιμής αναγωγής, πράγμα το οποίο, κατά την προσφεύγουσα, καθιστούσε απρόβλεπτη την επιβολή εξισωτικής εισφοράς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 25, παράγραφος 3, του κανονισμού 1035/72 προβλέπει ότι η εξισωτική εισφορά είναι «ιδίου ύψους για όλα τα κράτη μέλη», ανεξαρτήτως του επιπέδου της τιμής εισόδου ενός συγκεκριμένου φορτίου. Επομένως, η εξισωτική εισφορά επιβάλλεται, δυνάμει του συστήματος που καθιέρωσε ο κανονισμός 1035/72, του οποίου η νομιμότητα δεν αμφισβητείται στην προκειμένη υπόθεση, σε όλες τις εισαγωγές του οικείου προϊόντος μιας συγκεκριμένης καταγωγής, χωρίς ο κανονισμός να προβλέπει εξαιρέσεις για τις εισαγωγές των οποίων η τιμή εισόδου υπερβαίνει την τιμή αναγωγής. Εξάλλου, από το σύστημα που καθιέρωσε ο κανονισμός προκύπτει ότι, σε δεδομένη στιγμή, η τιμή εντός της αγοράς οποιουδήποτε κράτους μέλους μπορεί να είναι υψηλότερη ή χαμηλότερη από την τιμή αναγωγής ή την τιμή εισόδου, όπως την καθορίζει το άρθρο 24 του ίδιου κανονισμού. Το γεγονός αυτό δεν επηρεάζει το σύννομο του συστήματος που καθιέρωσε ο κανονισμός 1035/72, ο οποίος, βασιζόμενος στην αρχή του ενιαίου χαρακτήρα της Κοινής Γεωργικής Πολιτικής (στο εξής: ΚΓΠ), καθορίζει μια κοινοτική τιμή αναγωγής που ισχύει ομοιόμορφα σε ολόκληρο το έδαφος της Κοινότητας και όχι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, στην αγορά του τάδε ή του δείνα κράτους μέλους.

65 Συνεπώς, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι αποδείχθηκε εν προκειμένω ότι το επίπεδο της τιμής εισόδου των εισαγομένων από την προσφεύγουσα προϊόντων ήταν ανώτερο από το επίπεδο της τιμής αναγωγής, το γεγονός αυτό δεν θα ήταν ικανό να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι δεν θα επιβαλλόταν εξισωτική εισφορά στα προϊόντα της.

66 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η σύναψη το 1990 μιας συμφωνίας-πλαισίου για τη συνεργασία μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Χιλής είχε δημιουργήσει κλίμα εμπιστοσύνης μεταξύ της Κοινότητας και του κράτους αυτού, πράγμα το οποίο απαγόρευε τη λήψη μονομερών μέτρων χωρίς προηγούμενη συνεννόηση, αρκεί η επισήμανση ότι από την εξέταση των διατάξεων της συμφωνίας αυτής προκύπτει ότι η συμφωνία δεν αποσκοπούσε στην τροποποίηση των διατάξεων του κανονισμού 1035/72 σχετικά με την επιβολή εξισωτικών εισφορών, όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Χιλής. Συνεπώς, και αυτό το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.

67 Από όλα τα ανωτέρω συνάγεται ότι η καθιέρωση εξισωτικής εισφοράς επί των μήλων καταγωγής Χιλής αποτελούσε ενδεχόμενο το οποίο έπρεπε να έχει ληφθεί υπόψη από τους συνετούς και νουνεχείς επιχειρηματίες, ιδίως σε τομείς όπως οι κοινές οργανώσεις αγοράς, ο σκοπός των οποίων απαιτεί συνεχή προσαρμογή, ανάλογα με τις μεταβολές της οικονομικής καταστάσεως (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1979, 84/78, Tomadini, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 903, σκέψη 22, της 17ης Ιουνίου 1987, 424/85 και 425/85, Frico κ.λπ., Συλλογή 1987, σ. 2755, σκέψη 33, και της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. I-395, σκέψη 33). Η συναγωγή του συμπεράσματος αυτού είναι επιβεβλημένη, αν μάλιστα ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι στις εισαγωγές μήλων καταγωγής Χιλής επιβάλλονταν τακτικά στο παρελθόν εξισωτικές εισφορές [βλ., μεταξύ άλλων, τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 1039/89, 1263/89, 1574/89 και 2580/92 της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 1989, της 8ης Μαΐου 1989, της 6ης Ιουνίου 1989 και της 3ης Σεπτεμβρίου 1992 αντιστοίχως, περί καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς κατά την εισαγωγή μήλων καταγωγής Χιλής, ΕΕ L 110, σ. 45, ΕΕ L 126, σ. 18, ΕΕ L 154, σ. 15 και ΕΕ L 258, σ. 12 αντιστοίχως]. Συνεπώς, αν η προσφεύγουσα συνήψε ορισμένες συμβάσεις αγοράς μήλων καταγωγής Χιλής πριν από την έκδοση των επιδίκων κανονισμών, πρέπει να ψέγει μόνον τον εαυτό της, αν παρέλειψε να αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο καθιερώσεως εξισωτικής εισφοράς (απόφαση Frico, προπαρατεθείσα, σκέψη 34).

68 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι από την ανάλυση του πρώτου και του έκτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας δεν διαπιστώθηκε παράβαση υπερτέρου κανόνα δικαίου, ο οποίος να προστατεύει τους ιδιώτες, ικανή να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας.

Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας

69 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη τον κανόνα κατά τον οποίο οι σκοποί του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να επιδιώκονται ισόρροπα και, ως εκ τούτου, παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η επιδίωξη ενός από τους στόχους του άρθρου 39 πρέπει να γίνεται με μέτρα τα οποία θίγουν όσο το δυνατόν λιγότερο την πραγματοποίηση των άλλων στόχων. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εξισωτική εισφορά είχε ως σκοπό να εξασφα-

λίσει, επιλεκτικά, ένα δίκαιο βιοτικό επίπεδο στον γεωργικό πληθυσμό, πράγμα το οποίο αποτελεί έναν από τους στόχους της ΚΓΠ που εξαγγέλλονται με το άρθρο 39 της Συνθήκης. Η επιδίωξη του στόχου αυτού πραγματοποιήθηκε σε βάρος ενός άλλου στόχου που αναφέρεται στο άρθρο 39, δηλαδή της διασφαλίσεως λογικών τιμών κατά την προσφορά αγαθών στους καταναλωτές. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εάν η Επιτροπή είχε επιβάλει μέτρο διασφαλίσεως, θα ήταν σε θέση να περιορίσει το μέτρο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 3, του κανονισμού 2707/72, μόνο στις αγορές όπου η τιμή εισόδου ήταν κατώτερη από την τιμή αναγωγής. Κατά την προσφεύγουσα, κανένα πρόβλημα δεν ανέκυψε στην ελληνική αγορά λόγω των εισαγωγών μήλων Χιλής. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, συνεπώς, τα προϊόντα που βρίσκονταν υπό διαμετακόμιση προς την ελληνική αγορά θα μπορούσαν να εξαιρεθούν από ένα τέτοιο μέτρο διασφαλίσεως. Επιπλέον, δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος διαταράξεως των άλλων αγορών από την εμπορία στην Ελλάδα των χιλιανών μήλων, ενόψει της γεωγραφικής αποστάσεως της Ελλάδος και των συνακολούθων εξόδων μεταφοράς, που θα καθιστούσαν παντελώς ασύμφορη την ενδοκοινοτική κυκλοφορία των μήλων αυτών.

70 Η Επιτροπή φρονεί ότι ο κανόνας κατά τον οποίο οι στόχοι του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ισόρροπα, κατά τη θέσπιση των πράξεων που αφορούν την ΚΓΠ, δεν αποκλείει τη δυνατότητα να δίδεται προσωρινά προτεραιότητα σε έναν ή περισσοτέρους από τους στόχους αυτούς. Φρονεί ότι η επιβολή εξισωτικής εισφοράς στα μήλα Χιλής, θεωρούμενη στο γενικό πλαίσιο των συναφών ρυθμίσεων, αποσκοπεί να αντισταθμίσει, με ελάχιστο κόστος, μια συγκυριακή ανωμαλία στην αγορά των εν λόγω προϊόντων. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η επιβολή ποσοστώσεων, την οποία προτείνει η προσφεύγουσα, συνιστά πολύ πιο περιοριστικό μέτρο από την επιβολή εξισωτικής εισφοράς. Ισχυρίζεται ότι η ποσόστωση, εφόσον εξαντληθεί, καταλήγει σε καθεστώς απαγορεύσεως των εισαγωγών, ενώ η εξισωτική εισφορά έχει ως μόνο αποτέλεσμα την αύξηση του κόστους των εισαγωγών, χωρίς να εμποδίζει τη συνέχισή τους, στο μέτρο που η αγορά μπορεί να απορροφά το εν λόγω κόστος.

71 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι από παγία νομολογία προκύπτει ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα μπορούν να δίνουν προσωρινά προτεραιότητα σε έναν συγκεκριμένο στόχο του άρθρου 39 της Συνθήκης, όταν τούτο επιβάλλεται από τις οικονομικές περιστάσεις (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Δεκεμβρίου 1988, 203/86, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4563, σκέψη 10, της 19ης Μαρτίου 1992, C-311/90, Hierl, Συλλογή 1992, σ. I-2061, σκέψη 13, και της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 47). Έτσι, το Δικαστήριο, με την από-

φαση της 13ης Μαρτίου 1968, 5/67, Beus (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 705), αποφάνθηκε ότι οι στόχοι του άρθρου 39 της Συνθήκης «που αποβλέπουν στη διαφύλαξη των συμφερόντων των γεωργών και των καταναλωτών μπορεί να μην επιτυγχάνονται όλοι συγχρόνως και εξ ολοκλήρου· το Συμβούλιο, κατά τη στάθμιση των συμφερόντων αυτών, πρέπει να λαμβάνει ενδεχόμενως υπόψη του, προς όφελος των γεωργών, τη λεγόμενη αρχή της "κοινοτικής προτιμήσεως"». Η επιβολή εξισωτικής εισφοράς αποσκοπεί κυρίως στην εξασφάλιση αυτής της κοινοτικής προτιμήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1988, 77/86, National Dried Fruit Trade Association, Συλλογή 1988, σ. 757, σκέψη 32). Συνεπώς, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε δώσει προσωρινώς προτεραιότητα στον στόχο της εξασφαλίσεως ενός δικαίου βιοτικού επιπέδου στον γεωργικό πληθυσμό, εις βάρος των άλλων στόχων του άρθρου 39, τούτο δεν θα σήμαινε αναγκαστικά ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.

72 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι εν προκειμένω το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εξισωτική εισφορά είχε ως σκοπό την επίτευξη, επιλεκτικά, ενός μόνον από τους στόχους που εξαγγέλλονται με το άρθρο 39 της Συνθήκης, δηλαδή την εξασφάλιση δικαίου βιοτικού επιπέδου για τον γεωργικό πληθυσμό εις βάρος του στόχου της διασφαλίσεως λογικών τιμών κατά την προσφορά αγαθών στους καταναλωτές, ο οποίος επίσης εξαγγέλλεται με το άρθρο 39, δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο που να μπορεί να αποδείξει ότι η επιβολή εξισωτικής εισφοράς θα είχε ως αποτέλεσμα να θιγεί ο δεύτερος αυτός στόχος. Επομένως, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι η τιμή αναγωγής που καθορίζεται για τα μήλα και στην προστασία της οποίας αποσκοπούσε η εξισωτική εισφορά ήταν παράλογη.

73 Ως προς το επιχείρημα ότι η Επιτροπή έπρεπε να θεσπίσει μέτρο διασφαλίσεως αντί της εξισωτικής εισφοράς, υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι το μέτρο διασφαλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2707/72 για την περίπτωση που οι εισαγωγές ορισμένου προϊόντος προκαλούν σοβαρές διαταραχές στην κοινοτική αγορά είναι η αναστολή των εισαγωγών. Μολονότι η εξισωτική εισφορά καθιστά επαχθέστερες τις εισαγωγές, δεν παράγει τόσο σοβαρό αποτέλεσμα. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η εξισωτική εισφορά αποτελεί λιγότερο περιοριστικό μέτρο από ό,τι ένα μέτρο διασφαλίσεως (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση National Dried Fruit Trade Association, προπαρατεθείσα, σκέψη 26) και ότι, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα οπωσδήποτε παραπονείται αβασίμως για τη μη θέσπιση μέτρου διασφαλίσεως.

74 Πρέπει να προστεθεί ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, το μέτρο διασφαλίσεως θα ήταν λιγότερο περιοριστικό για την προσφεύγουσα, το επιχείρημα αυτό είναι, εν πάση περιπτώσει, αλυσιτελές. Συγκεκριμένα, αν και η Επιτροπή πρέπει, κατά την άσκηση των εξουσιών της, να μεριμνά ώστε οι επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στους επιχειρηματίες να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών των οποίων την πραγματοποίηση είναι υποχρεωμένη να επιδιώκει η κοινοτική αρχή, τούτο δεν συνεπάγεται ωστόσο ότι η υποχρέωση αυτή πρέπει να εξετάζεται σε σχέση με την ιδιαίτερη κατάσταση ενός επιχειρηματία ή μιας συγκεκριμένης ομάδας επιχειρηματιών (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1973, 5/73, Balkan, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 671, σκέψη 22).

75 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι από την ανάλυση του τετάρτου λόγου ακυρώσεως της προσφεύγουσας δεν διαπιστώθηκε ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας με την έκδοση των επιδίκων κανονισμών.

Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

76 Η προσφεύγουσα, με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, ισχυρίζεται ότι βρίσκεται σε δυσμενέστερη θέση από ό,τι οι άλλοι εισαγωγείς μήλων της ίδιας ποιότητας, αλλά καταγωγής άλλων χωρών. Ισχυρίζεται ότι ο όγκος των εισαγωγών μήλων καταγωγής Νότιας Αφρικής, Νέας Ζηλανδίας και Αργεντινής ήταν επίσης σημαντικός, χωρίς η Επιτροπή να θεσπίσει εξισωτικές εισφορές για τα προϊόντα αυτά.

77 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η ίση μεταχείριση αφορά μόνο όμοιες καταστάσεις. Υποστηρίζει ότι επέβαλε εξισωτική εισφορά και στα μήλα καταγωγής Νότιας Αφρικής και Νέας Ζηλανδίας και ότι οι εν λόγω εισφορές υπολογίστηκαν χωριστά για κάθε χώρα και επισημαίνει ότι η επιβολή της ίδιας εισφοράς σε προϊόντα των οποίων η τιμή εισόδου στην Κοινότητα είναι διαφορετική θα αποτελούσε δυσμενή διάκριση.

78 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως απαγορεύει τη διαφορετική μεταχείριση ομοίων καταστάσεων ή την ίση μεταχείριση διαφορετικών καταστάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1980, 265/78, Ferwerda, Συλλογή τόμος 1980/Ι, σ. 313, σκέψη 7).

79 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε την παραβίαση της θεμελιώδους αυτής αρχής του κοινοτικού δικαίου. Αφενός, ουδόλως αμφισβητείται ότι η εξισωτική εισφορά έχει εφαρμογή σε όλες τις εισαγωγές μήλων Χιλής. Αφετέρου, όσον αφορά τα μήλα καταγωγής άλλων τρίτων χωρών, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η τιμή εισόδου των μήλων αυτών ήταν η ίδια με την τιμή των μήλων Χιλής, ώστε να απαιτείται η επιβολή της ίδιας εξισωτικής εισφοράς.

80 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι από την ανάλυση του πέμπτου λόγου ακυρώσεως δεν διαπιστώθηκε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

Επί της προβαλλομένης καταχρήσεως εξουσίας

81 Κατά την προσφεύγουσα, η επιβολή εξισωτικής εισφοράς με τον κανονισμό 846/93 αποτελεί συγκαλυμμένο μέτρο διαρθρωτικής πολιτικής, το οποίο αποσκοπεί στην επίλυση των προβλημάτων της παραγωγής μήλων μετρίας ποιότητας.

82 Η Επιτροπή φρονεί ότι η εξισωτική εισφορά, όπως έχει υπολογιστεί και επιβληθεί, δεν αποτελεί κατάχρηση εξουσίας. Κατά την Επιτροπή, τα διαρθρωτικά προβλήματα επιλύονται δια του μηχανισμού της αποσύρσεως.

83 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο το οποίο να αποδεικνύει ότι οι επίδικοι κανονισμοί αποτελούν συγκαλυμμένα μέτρα διαρθρωτικής πολιτικής.

84 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ο κίνδυνος καταχρήσεως εξουσίας δεν ανακύπτει παρά μόνον οσάκις το θεσμικό όργανο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Όπως όμως έχει ήδη αναφερθεί, το άρθρο 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση του κανονισμού 846/93, υποχρεώνει την Επιτροπή, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων, να καθιερώνει εξισωτική εισφορά, εφόσον, επί δύο διαδοχικές ημέρες αγοράς, η τιμή εισόδου ενός προϊόντος καταγωγής τρίτης χώρας βρίσκεται σε επίπεδο κατώτερο τουλάχιστον κατά 0,6 ECU του επιπέδου της τιμής αναγωγής. Συνεπώς, εν προκειμένω δεν νοείται κατάχρηση εξουσίας παρά μόνον αν υφίσταται «εξαιρετική περίπτωση» υπό την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 1, του κανονισμού 1035/72. Δεδομένου ότι απορρίφθηκε η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας περί του ότι τα στοιχεία της παρούσας υποθέσεως αποδεικνύουν ότι συντρέχει «εξαιρετική περίπτωση» υπό την έννοια της διατάξεως αυτής (βλ., ανωτέρω, σκέψεις 53 και 54), ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

85 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι από την ανάλυση των διαφόρων λυσιτελών λόγων ακυρώσεως δεν διαπιστώθηκε ότι η Επιτροπή, με την έκδοση των επιδίκων κανονισμών, παρέβη κάποιον υπέρτερο κανόνα δικαίου ο οποίος προστατεύει τους ιδιώτες, ικανό να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας.

86 Υπό αυτές τις συνθήκες και χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί αν πληρούνται οι άλλες προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η γένεση ευθύνης της Κοινότητας, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή-αγωγή ως αβάσιμη, καθόσον ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη η προσφεύγουσα.

87 Συνεπώς, η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί καθ' ολοκληρία.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εφόσον η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Biancarelli Briët Bellamy

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Biancarelli